

modtage Lovforslaget med Velvillie, og at det skal lykkes i denne Rigsdagssamling at naa til en Afslutning af Forhandlingerne om en Revision.

Formanden: Jeg giver herefter Ordet til Kirkeministeren, for at han kan fremsætte det anmeldte Lovforslag, Kirkeministeriet vedrørende.

Kirkeministeren (Dahl): Jeg har herved den Ære for det høje Ting at forelægge *Forslag til Lov om Nedsættelse af et Udvalg angaaende Forholdet mellem Staten og Folkekirken*. Dette Lovforslag blev vedtaget af Folketinget i Rigsdagssamlingen 1924—25 med 78 Stemmer mod 51, men man naaede ikke at faa Forhandlingen tilendebragt i dette høje Ting paa Grund af det sene Tidspunkt, hvorpaa Lovforslaget blev forelagt i Samlingen 1924—25. I sidste Rigsdagssamling blev Lovforslaget indbragt her i Tinget af det ærede 6te Medlem for 5te Kreds (S. Rasmussen), men paa Grund af forskellige Forhold blev Forhandlingen derom heller ikke den Gang tilendebragt. Jeg fremsætter nu Lovforslaget paa ny i det Haab, at det vil lykkes at faa Behandlingen afsluttet og Lovforslaget vedtaget i denne Samling.

Lovforslaget er jo ikke meget omfattende, og da det tidligere har været forelagt for dette høje Ting to Gange, kan jeg maaske gaa ud fra, at det er Tingets Medlemmer vel bekendt, saa jeg skal ikke spille Tingets Tid ved at gennemgaa selve Lovforslaget. Men jeg vil gerne fremsætte nogle faa Bemærkninger til Begrundelse af det.

Man har tidligere fra forskellig Side ment, at Hensigten med dette Forslag skulde være at faa et Sted, hvortil man kunde henvise alle kedelige kirkelige Spørgsmaal, som kom op; det skulde være som en Slags Pose, hvori man kom alle disse Spørgsmaal. Dette har i og for sig ikke været Hensigten, naar jeg har fremsat Lovforslaget. Hensigten har været og er frendes den at se i Løbet af forholdsvis kort Tid at komme til en Nyordning af Forholdet mellem Staten og Folkekirken, idet jeg har den Mening, at dette Forhold paa Grund af den Udvikling, der har fundet Sted i de sidste 20—25 Aar, trænger til en Nyordning. Ved Loven om Menighedsraad af 1903 fik vi for første Gang et kirkeligt Vælgerkorps herhjemme. De Menighedsraad, som udgik af dette kirkelige Vælgerkorps, fik Myndighed til at træffe

visse Afgørelser af meget ringe Betydning. I Almindelighed blev Menighedsraadene kun af raadgivende Art. Men efterhaanden som Tiden er gaaet, har Menighedsraadene faaet deres Indflydelsesomraade stærkt forøget; navnlig ved Kirkelovene af 1922 forøgedes deres Indflydelse meget betydeligt. Indtil 1922 havde de egentlig kun haft Myndighed paa rent lokale Omraader for den enkelte Menighed, men ved Lovene af 1922 fik de ogsaa Indflydelse i Spørgsmaal af fælleskirkelig Art. Samtidig med denne Udvikling er Kirkeministeriets Indflydelse blevet formindsket i tilsvarende Grad. Saaledes som Forholdene er for Øjeblikket, er der hos Menighedsraadene et udpræget Ønske om, at deres Indflydelse maa blive endnu mere udvidet — det er jo i Overensstemmelse med, hvad vi i Almindelighed træffer, at naar en Institution faar en vis Indflydelse, saa ønsker den stadig mere. Dette giver Anledning til visse Gnidninger, visse Rivninger, som det vilde være heldigt baade for Kirken og for Staten at undgaa og søge at komme over ved en Forhandling mellem de interesserede Parter.

I det samme Tidsrum, maaske et noget længere Tidsrum end det, hvori Menighedsraadsloven har bestaaet, har det kristelige Liv her i Landet været i stærk Vækst. Jeg behøver blot at pege paa de store kirkelige Sammenslutningersom den grundtvigske Sammenslutning, Kirkeligt Samfund af 1898, det københavnske Kirkefond, Kristelig Forening for unge Mænd og for unge Kvinder o. s. v., hvilket alt sammen er Udtryk for den samme Bevægelse. Dette har bevirket, at man fra større og større kirkelige Kredse har begyndt at føle Statens Beskyttelse af og Indflydelse paa Kirkens indre Liv som utilfredsstillende og farlig, og der er en Bevægelse indenfor kirkelige Kredse, som ønsker sig fritaget for denne Beskyttelse og Indflydelse paa Bekendelse og Ritual, paa Tro og Lære. Denne Bevægelse bliver sikkert stærkere og stærkere. Samtidig er der ogsaa, saa vidt jeg kan skønne, indenfor Politikernes Kreds en stigende Lyst til ligesom at skubbe disse kirkelige Spørgsmaal fra sig, at blive fri for dem. Det forekommer mig derfor, at det ogsaa er en Grund til at se at faa en Forhandling i et Udvalg om, i hvilken Grad denne Statens Beskyttelse og Indflydelse paa Kirkens indre Liv kan blive modificeret, maaske helt ophævet.

Naar man i det hele taget skal gaa til en Overvejelse af disse Forhold, finder jeg det ogsaa rimeligt og nærliggende, at